

HOVORY

S

IV

BOHEM

PROBUZENÍ OHROŽENÉHO DRUHU

NEALE

DONALD

WALSCH

Hovory s Bohem 4

Neale Donald Walsch

Vydavatel této publikace, nakladatelství Omega, se neztotožňuje v plném rozsahu s názory autora, jež se týkají politických či ideových témat.

Aby byl zachován původní záměr autora a pravost jeho díla, není text oproti originálu nijak pozměněn.

Copyright © 2017 by Neale Donald Walsch

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Mgr. Barbora Tocauerová, 2018

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-872-6 (pdf)

Hovory s Bohem 4

Probudit lidstvo

Nový a nečekaný dialog

Neale Donald Walsch

Přeložila: Mgr. Barbora Tocauerová

Poznámka autora

Jsem si vědom toho, že v mé poslední knize v sérii knih *Hovory s Bohem – Návrat domů k Bohu v životě, jenž nikdy nekončí*, kterou jsem napsal a publikoval deset let před touto knihou – bylo naznačeno, že to bude poslední z rozhovorů, jenž budu publikovat a distribuovat. Ale život je neustále se měnící mozaika, a protože je dáno, že my všichni tvoříme jednotu s Bohem, máme schopnost stvořit to, čemu by filmaři řekli „alternativní konec“ k jakémukoliv příběhu. Přesně tohle se tu stalo. Na supervědomé úrovni, která je blízká všem duším, došlo k novému rozhodnutí.

Mohl jsem si nechat náš rozhovor pro sebe, ale všechno uvnitř mě křičelo: „Ať tě to ani nenapadne!“ Svým novým doslovným přepisem rozhovoru s Bohem cítím, že plním slib, který jsem dal Bohu, že udělám, co budu moci, abych sdělil světu nejdůležitější informace, které mi byly předány – informace, které (a to mi bylo ukázáno) mohou pozitivním způsobem změnit denní zkušenosti milionů lidí po celém světě.

Nehledě na to, že všechna velká světová náboženství mluví o Božském zjevení, k němuž v minulosti došlo, docela dobře pochopím, když někteří lidé budou mít pocit, že taková pozeňnaná událost se asi nemohla přihodit v životě naprosto nedokonalého a chybného člověka, jako jsem já. Vždy jsem říkal, že to nejsem já, v jednotném čísle, kdo vede rozhovor

s Bohem, ale my všichni, v množném čísle, a to po celou dobu. Mnoho lidí prostě tvrdí, že zde jde o něco úplně jiného.

Všichni máme schopnost přistoupit ke zdroji nejvyšší moudrosti v nás – byli jsme vyzváni, abychom to brali tak, že v nás a skrze nás pracuje Bůh. Dialog samotný to pak stručně předkládá hlasem božství: „Celou dobu mluvím se všemi. Otázka nezní: *Ke komu hovořím?* Otázka zní: *Kdo naslouchá?*“

Proto vás vyzývám, odložte stranou svůj přirozený skepticismus, který se může vyskytnout, co se týče zdroje informací, jež zde naleznete, a místo toho se zaměřte na to, zda to, co bylo nabídnuto v tomto procesu, má nějakou hodnotu pro váš individuální život a pro pochopení života samotného.

Text obsahuje spoustu informací o životě a smrti – a o době mezi nimi. Je naplněn pravděpodobně více metafyzickými údaji, než s kolika jste se zatím běžně setkávali. Během čtení dialogu, který následuje, se možná přistihnete, jak si říkáte: „Ať už je to spekulace, nebo fakt, je to naprosto fascinující.“ Přesto se možná zeptáte: „Ale k čemu je dobré tohle všechno znát? Co to má společného s mým životem a s jeho zlepšením – a co to má společného se zlepšením životů nás všech na Zemi?“

Uvidíte, že jsem kladl otázku za otázkou, protože jsem se snažil interpretovat tento dialog smysluplně a relevantně. Lidé určitě prahnou po tom, aby se dozvěděli, co se děje ve světě, a hledají poselství naděje, víry a změny k lepšímu. Zjistil jsem, že tento poslední rozhovor s Bohem mi to nabídl, a proto se o něj s vámi dělím veřejně. Náš rozhovor obsahuje několik analýz toho, kde se dnes nacházíme, které však nejsou

podány jako odsuzující kritika, ale jako světlo, které objasní, k čemu jsme nyní vyzváni.

Vím, že to zní otřepaně, ale lepší zítřek pro nás jako pro jednotlivce a pro naši civilizaci je možný. Velice dobře možný, pokud se tak rozhodneme. Z našeho dialogu na dalších stránkách je zřejmé, že nás od toho dělí pouze jedno rozhodnutí. Doufám, že si dialog přečtete a poté se rozhodnete.

Úvod

Druhého srpna roku 2016 jsem se probudil z hlubokého spánku. Vzbudilo mě jakési silné nutkání. Dobře jsem to znal. Už se mi to nestalo skoro deset let, ale dobře jsem to znal.

Neměl jsem ponětí, kolik je hodin, ale pomyslel jsem si: „Pokud je 4.23, budu potřebovat ještě nějaké další znamení?“

Letmo jsem se podíval na hodiny na mém nočním stolku.

4.13 ráno.

Samozřejmě. Mám čas právě na to, abych vylezl z postele na „schůzku“ ve 4.23.

Můj první rozhovor, který jsem s Bohem měl, začal ve 4.23 ráno. A každé ráno po dobu několika dalších týdnů mě mezi 4.15 a 4.30 probouzel silný vnitřní hlas, který mi říkal: *„Vrať se zpátky k rozmluvě.“*

To se opakovalo po mnoho měsíců (a potom i let). Nebylo mi jasné, jestli to načasování mělo nějaký význam, ale nakonec jsem se tím přestal zabývat.

Když byly mé první hovory s Bohem, které jsem jen tak narychlo naškrábal do žlutého bloku, opravdu vydány v knižní podobě (v rozhovoru mi bylo řečeno, že se tak stane, takže jsem našel odvahu je poslat vydavateli), myslel jsem si, že se možná stalo něco důležitého. A když se pak ta knížka dostala skoro k milionu lidí a viděl jsem ji přeloženou do 37 jazyků, byl jsem opravdu šokován.

Když mě potom poprosili, abych přednášel v zahraničí, musel jsem najít svůj rodný list, abych si nechal vystavit pas. Nikde ve svých osobních věcech jsem ho nemohl najít, tak jsem požádal matriku o nové vystavení rodného listu. Zaplatil jsem poplatek a dal jsem si poslat oficiální kopii. Byl jsem ohromen, když jsem otevřel obálku a doklad si prohlédl.

ČAS NAROZENÍ: 4.23 ráno

Jak jinak.

Můj zážitek ze spojení s Bohem, které se každodenně událo přibližně v dobu, kdy jsem přišel na svět, se mi zdál významný. Přinejmenším jsem si nemohl nevšimnout této dokonalé symetrie.

Kdykoliv jsem se během následujících let náhle ráno probudil mezi 4.15 a 4.30, tak jsem zíral do stropu, tělem mi kolovala určitá energie, ale věděl jsem, co se děje. Okamžitě jsem vstal, spěchal jsem ke svému laptopu a otevřel jsem se všemu, co mne mělo naplnit.

A totéž se stalo dnes, druhého srpna roku 2016. Odhodil jsem deku a vylezl jsem z postele. A teď tady sedím u klávesnice. Jen s tím rozdílem, že jsem si nemyslel, že k tomu ještě někdy dojde.

Dovolte, abych vám to vysvětlil.

Všichni z nás zažívají to, čemu já celou dobu říkám hovory s Bohem. To mi bylo jasně dáno na vědomí na páté straně z celkových tří tisíc stránek publikovaných *Hovorů s Bohem*. Takže má zkušenost nebyla výjimečná, nebyla neobvyklá. Snad trochu nezvyklé *bylo* to, že jsem písemně zaznamenal svá nejniternější setkání a poté jsem je poslal

vydavateli – který je postupně *skutečně vytiskl* a poslal do knihkupectví.

Pochopil jsem a poznal jsem, že nejen já, ale my všichni jsme po celou dobu v hlubokém a osobním spojení s Bohem a že můžeme prožít opravdovou komunikaci s božstvím, pokud požádáme o vedení, o pomoc, vhled, podporu, prostě o cokoliv. Přesně to bylo *účelem této knížky*. Vstoupila do světa, aby ostatním lidem umožnila otevřít se této zkušenosti, aby je vyzvala k novému a osobnějším vztahu s Bohem.

Ale ten pocit, že právě já *musím* vést takový rozhovor, že „přišel čas“ na interakci signalizovanou hlubokým vnitřním cítěním, které jsem nemohl ignorovat – to bylo něco naprosto jiného. Celého mě to zaplavilo a s něčím tak silným jsem se nesetkal skoro deset let. Dlouho jsem žil v domnění, že jsem to zažil naposled.

Ach ano, věděl jsem, že zase budu psát. Vždy budu něco psát – sloupek pro *Huffington Post*, blog pro CWG Connect, příspěvky na Facebooku, odpovědi na dotazy na stránce „Zeptejte se Neala“, i knihu, která bude do hloubky zkoumat poselství, které jsem obdržel. Prostě něco.

Ale další vytištěné hovory s Bohem? Další opakovaný rozhovor s božstvím? Myslel jsem si, že to už dávno pominulo. Myslel jsem, že to již skončilo.

Mýlil jsem se.

1

Nemyslel jsem si, že to budu dělat znovu. Myslel jsem si, že to už bylo všechno.

Ještě toho je třeba udělat víc. Ještě přijmi jednu výzvu, milý člověče.

Už jsem přijal dvě: Změnit myšlení světa o Bohu a vrátit lidem sebe sama. Myslel jsem si, že tím to skončilo.

Já vím. Ještě nebyl čas na třetí.

A teď je?

Ano, teď je.

Dobrá, ale v čem spočívá ta třetí výzva? A bude poslední?

Ano, bude poslední. Tyto výzvy však nejsou pouze pro tebe. Jsou pro všechny – i když ne všichni je přijmou. Ten, kdo je přijme, tak se s nimi ztotožní.

Vždycky jsem to chápal tak, že poselství nejsou určena pouze pro mě. U prvních dvou výzev mi to bylo jasné.

A nyní přichází třetí a poslední výzva. Protože teď je ideální doba pro další vývoj na vaší planetě.

To zní opravdu napínavě, zvláště když mám opačné pocity. Zdá se mi, že se naše civilizace spíše vrací zpět. Mám pocit, že jsme stále méně ohleduplní, méně tolerantní, že méně ovládáme svou touhu po rozkoši (o naší zlobě ani nemluvě), že jsme méně schopni rozvíjet lepší stránky naší povahy.

Jsem rád, že to vidíš, že to prožíváš, protože pokud věnuješ pozornost tomu, co se s tebou a kolem tebe děje, a pokud na to reaguješ podle svého vnitřního pocitu, tak se není čeho obávat.

No, asi to je špatné, ale nevím, jestli to je moje chyba, že se mi nedaří úplně všechno pochopit. Mám tím na mysli, že se na naší planetě odehrává spousta věcí, k nimž by podle mého názoru nemělo docházet.

Není to o tom, že by se něco mělo, nebo nemělo dít. Je to o tom, co se *děje* – jak v individuální a velmi osobní zkušenosti, tak v kolektivní zkušenosti zvané lidství – a jak dokážeš radikálně měnit to, co vnímáš jako něco velmi špatného. Teď je pro tebe nejvhodnější chvíle, abys začal něco měnit, protože co se děje teď – ohledně životního

prostředí, v politice, ekonomii, v sociální a duchovní sféře – to vše ti vysílá nápadná a nezpochybnitelná znamení, jak to můžeš udělat. A proto nastal čas pro třetí výzvu.

Dobrá tedy, jsem připraven. My všichni jsme připraveni. Co je to? Co je podstatou třetího pozvání?

Probudit lidstvo.

2

Inu, *to není* příliš ambiciózní.

Je něco příliš ambiciózního pro Boha?

Měl jsem na mysli *sebe*.

Já také.

Chápu, co máš na mysli.

Opravdu? Nebo jsi zapomněl, kým jsi...?

Ne. Vlastně *ano...*, ve smyslu, že se tak nechovám. Chci tím říct, že intelektuálně chápu, že Bůh pobývá ve mně, že jsem individuální existence božství, jen to prostě neumím dát najevo.

Možná si přeješ s tím začít.

To se snadno řekne.

Dokud si to budeš stále říkat, uvědomíš si to a zjistíš, že to je pravda. Nemůžeš probudit lidstvo, pokud nejsi ty sám probuzený.

Já vím, já vím... Opravdu se snažím, co to jde.

Možná by ses měl snažit víc. Je ideální doba pro další vývoj.

To jsi vysvětlil jasně.

Budeš se tedy snažit více? Vy všichni?

Nemohu mluvit za druhé, ale já jdu do toho. Řekni mi, jak se mohu probudit rychleji. Není na Zemi člověka, který by nechtěl vědět, jak na to.

Nejrychlejší způsob, jak rychleji procitnout, je pomoci někomu jinému, aby rychleji procitl.

Ale jak mohu být „příčinou“ procitnutí *někoho jiného*, když jsem sám ještě neprocitl?

To je zajímavé. Tomu se říká božská dichotomie – když dvě úplně protikladné pravdy existují zároveň ve stejném vesmíru. Prostě to je tak, že jsi probuzený, jen to nevíš. Takže v jistém smyslu vlastně nejsi. Neuvědomuješ si

skutečnost, že vlastně už jsi probuzený. Takže máš dojem, že *nejsi probuzený*.

Můžeš mi s tím pomoci? Mám pocit, že se točíme v kruhu.

Slyšel jsi někdy uprostřed noci zvuky, o kterých sis myslel, že jsou součástí snu, a potom jsi byl překvapený, že jsi vlastně vzhůru?

Ano, to se nám všem stává.

Tak vidíš.

Dobrá, shodneme se na tom, že jsem probuzený, ale že si to ještě neuvědomuji. Jak si mám *uvědomit*, že jsem probuzený?

Vyděsila tě někdy noční můra tak, že ses probudil?

Ano, už jsem to říkal. Je to něco, co jsme všichni zažili.

Hrůzou ses probudil až nyní, protože to, co se děje na vaší planetě, je naprostá hrůza. Sám jsi řekl, že máš pocit, že se vracíte zpátky.

Nejen globálně, někdy i v mém vlastním životě.

Je dobré, že si toho všímáš. Díky tomu budeš vědět, že jsi vzhůru a že to není pouze špatný sen, že to je realita, kterou si nemůžeš vybírat.

Více a více si každý den uvědomuješ, co se děje, a to ti pomůže, aby sis uvědomil, kdo jsi, a to tě bude motivovat k tomu, aby ses podle toho začal chovat.

To je vše, co se má stát. To je vše, co se bude vyžadovat od vás všech, kteří se cítíte být probuzení a chcete skoncovat s těmi hrůzami. Jednoduše si musíte uvědomit fakt, že už probuzení jste a že s tím, co se kolem vás děje, můžete něco udělat.

Nejsem si jistý, že stačím na záchranu světa.

To není o záchraně světa. Je to o vaší osobní duchovní cestě, je to o individuálním vývoji. Může to být ta nejnapínavější a nejvíce ohromující doba, kterou zažijete od svého narození. A svět se vskutku může změnit, může být skutečně zachráněn tím, že se začnete chovat podle toho, jací opravdu jste. Ale to vlastně nebude hlavním cílem.

Cílem bude váš osobní vývoj a účelem jakákoliv změna, kterou na své pouti světem způsobíte.

Je to tvoje touha ukázat, kým opravdu jsi. Jedním ze způsobů, jak to zrealizuješ, bude, že ostatním pomůžeš skoncovat s jejich trápením, že budeš uzdravovat planetu a že pozitivním způsobem ovlivníš budoucnost lidí, které miluješ. Potom tě nebude tížit břemeno „příliš velkého

úkolu“, ale spíše budeš nadšen z příležitostí, které před tebe život položil v této době perfektně načasované pro další rozvoj.

Třetí výzva je o probuzení jako součásti tvého osobního rozvoje, ale také osobního rozvoje spousty příslušníků tvého druhu, kteří už jsou probuzení. Je nutné, aby si to uvědomili, a poté je budeš inspirovat, aby se také tak začali chovat, aby tvořili a inspirovali probuzené chování u ostatních, kteří stále spí. A tohle všechno uděláš, protože tě k tomu vyzývá tvůj osobní vývoj.

Děkuji. Už je mi to jasné. Ale je zde jedna nutkavá otázka. Pokud se už spousta lidí probudila, proč se tak nechovají? Snažíš se mi říct, že ani jeden z nich – opravdu nikdo – neví, že jsou probuzeni? Že si všichni stále myslí, že se jim pouze zdá sen, někdy přímo noční můra, které se říká „dnešní zprávy“ na Zemi?

Ne. Mnoho z nich ví, že to, co se děje, je opravdové a uvědomují si, kým jsou a co by bylo zapotřebí k tomu, aby se probudil i zbytek lidstva.

Dobrá tedy, potom má otázka stále trvá. Pokud je zde tolik lidí, kteří vědí, že jsou probuzeni, proč je na tom potom svět tak, jak je? Já jsem dokonalý příklad. Každý den dělám nebo říkám nebo si myslím něco, co v žádném případě neodpovídá chování člověka, jenž je „probuzený“. Pokud vím, že jsem probuzený, proč se tak chovám?

Protože být probuzený a vědět, co víš, ale zároveň mít všechno plně začleněné do svého života, to jsou dvě různé věci.

Někdy, zvláště když jsi velmi mladý nebo se chováš nezrale, je pro tebe lákavější předstírat, že nevíš, co víš.

Nebo prostě ignoruješ fakt, že víš.

A někdy prostě zapomenoš.

Říkal ti někdy otec: „Proč děláš něco takového, *když to umíš lépe?*“

Samozřejmě. Slyšel jsem to stokrát.

Řekněme, že stojedenkrát.

Podívej, vy lidi jste velmi mladý druh. Jste jako děti. Jste batolata vesmíru. Takže děláte věci, o kterých víte, že pro vás nejsou dobré, protože v tu chvíli to je větší legrace. Nebo jednoduše zapomenete, co vám bylo řečeno.

Toto je příběh kolektivní zkušenosti vašeho druhu na Zemi. Dovolili jste, aby se to stalo vaší osobní zkušeností, i když to umíte lépe.

Nepozorujete pouze chování ostatních, které jim neprospívá, vy se přímo do takového chování sami zapojujete.

Ale nyní pro vás bude prospěšné, když svoje dětinské jednání odložíte stranou.

Já vím.

A já vím, že ty víš. To je to, co tady říkám.

I ti, co předtím nevěděli, tak nyní vědí. Je stále více zřejmé, že to dokonce i ti nejméně zralí příslušníci vašeho rozvíjejícího se druhu nevidí, neuvědomují si to nebo předstírají, že to nevědí.

Přesto stále nejednáte, jako byste věděli. Neintegrujete to, co víte. Takže víte, ale nejednáte, jako byste věděli, že víte. Uvědomujete si, kým jste a co je pravda, ale ve vašem chování se to neodráží. Dál se chováte, jako kdybyste byli náměsíční.

Ale teď, pokud nechcete narazit do zdi nebo spadnout z útesu, by bylo dobré, kdybyste si uvědomili fakt, že už jste probuzení a že o strašlivých podmínkách na Zemi se vám jenom nezdá. Uvědomte si, že si nic „nevymýšlíte“ ani nepředstavujete, protože právě tento den bude perfektní pro to, abyste pokročili ve svém vývoji.

Už jsem to pochopil! Pořád to opakuješ a už mi to došlo. Už tomu rozumím. A jsem si jistý, že ostatní čtenáři tomu nyní taky rozumí. To je dobrá zpráva pro všechny.

Ano, je. Jsem neodbytný. Pořád říkám totéž. Celý tento dialog je jen opakováním toho, co jsem ti už sdělil v jiných rozhovorech.

Musíš to slyšet znovu a znovu a hlavně to vše pochopit. Dej si to všechno dohromady cestou k plnému sjednocení a poté svobodně přijmi třetí výzvu.

Máš úplnou svobodu a můžeš probudit lidstvo, protože teď je opravdu ta nejlepší doba pro další rozvoj.

3

Proč se tak staráš? Myslel jsem si, že Bůh nezaujímá žádné stanovisko ke světským záležitostem. Říkáš, že teď je Tvoje prioritou tady, že se hluboce zajímáš o to, jaký bude můj život a život všech ostatních na Zemi? A pokud jsi opravdu Bůh vesmíru a máš určité preference, jak můžeš nedostat to, co chceš? Doufám, že to pokládáš za férové otázky, protože někteří lidé budou zmatení.

Každá otázka je férová. Tvoje příležitost (a příležitost každého, kdo vidí smysl v pomoci ostatním, aby se vyvíjeli) je dělat, co můžeš, abys probudil lidstvo, a to hlavně svým chováním. To, co děláš a jakým jsi na světě, právě to zatřese lidmi, aby se probudili, to je překvapí tak, že pochopí, jaké jsou jejich vlastní možnosti.

Méně důležité, ale rovněž cenné bude to, co řekneš ostatním. Jestli budeš mít odvahu se s nimi podělit o málo přijímané myšlenky a nápady, které mohou mnoha lidem otevřít cestu k většímu pochopení.

A teď, abych odpověděl na tvou otázku: „Nechci“, abys probouzel lidstvo, není to pro mne prioritou. Prosím, abys

v tom měl jasno. Bůh žije ve „chtění“ ničeho. Cokoliv Bůh chce, Bůh může mít. Přesto má Bůh jedno přání. Jeho přáním je zásobit palivem hnací motor tvoření. To je božské přání, které pohání vesmír.

Dobrá, budeme tedy používat slovo „přání“. Pokud si Bůh „přeje“ probudit lidstvo, a já předpokládám, že to je proto, aby se zachovala a zlepšila kvalita lidského života, je zde nějaká pochybnost, zda se tak stane?

Božským přáním není, aby došlo k určitému výsledku, ale aby vnímavé bytosti v božském vesmíru byly zplnomocněny vytvořit to, co chtějí.

Kdyby všechny vnímavé bytosti vesmíru neměly na výběr a dělaly přesně to, co jim Bůh nařídí, žili byste ve vesmíru osídleném stroji. Automaty. Roboty. Androidy.

To by zmařilo celý božský účel – stvořit především vnímající bytosti. To umožní Bohu být tím, čím je: stvořitelem svobodné vůle podle své vlastní zkušenosti.

Je nesmírně důležité pochopit, že Bůh je obojí, jak stvořitel, tak stvořený. Není mezi nimi rozkol.

To vím. Jsem si velice jasně vědom toho, že není nic, co by *nebylo* Bohem.

To je naprostá pravda.

Bůh zažívá akt „stvoření“, proto tedy od sebe nevyžaduje plnění příkazů, ale je to přesně naopak: umožňuje

a zplnomocňuje všechna svá stvoření, aby vytvářela, cokoliv si sama přejí. Tímto části Boha projevují základní vlastnosti celku. Důležitá je svoboda. Absolutní svoboda stvořit, co pouze Stvořitel může stvořit bez jakýchkoliv omezení. To je ta moc, která byla dána všem vnímajícím bytostem. To je moc daná lidstvu. Rozumíš? Mým přáním není, aby bylo lidstvo plně probuzeno. Mým přáním je, abyste měli vždy moc tvořit, zkoušet a prožívat, cokoliv si přejete. Pokud to znamená, že budete probuzení, tak to bude skvělé. Pokud to bude znamenat, že neprocitnete, také v pořádku. Nemám žádné preference kromě jediné: aby vaše volba byla splněna.

Proto jsi tedy rozšířil třetí výzvu? Nemusíme tedy jít za Tebou, ale mám pocit, že Ty přicházíš za námi.

Ale vy za mnou přicházíte. Požádal jsi mě, vy všichni jste mě požádali o pomoc. Vše, co si myslíte a co říkáte a za co se modlíte, mi říká, že chcete změnit svůj život. A že chcete, aby život na Zemi byl jiný. Dokážeš si představit, že bych to nevyslyšel?

Naprosto jasné je, že jediným způsobem, kdy se váš vlastní život a život vašeho druhu změní k lepšímu, bude vaše probuzení. A tak se vlastně toto probuzení stane programem. Avšak to je váš program, vaše modlitba, to je to, co chcete. Má role je umožnit vám, abyste stvořili to, co si přejete.

Proto jsem na tebe rozšířil třetí výzvu.

Promiň, ale stále mám pocit, že tou „výzvou“ Ty oslovuješ *nás*.

Na to odpovím. Ale nejprve mi odpověz na toto, protože ostatní, co sledují naši konverzaci, si mohou říkat: „Proč je tohle všechno pro tebe tak důležité? Proč trávíš tolik času nad tím, kdo se koho zeptal?“

Protože pokud tohle všechno znamená, že Ty přicházíš k *nám*, mohlo by se někomu zdát, že jde o jakýsi rozkaz, ne o příležitost, o příkaz, nikoliv pobídku. Já vím, že nevydáváš „příkazy“ ani nám nedáváš „příkázání“, ale Tvoje výzva by mohla u některých vyvolat dojem jako v jednom z těch gangsterských filmů, kde Don Corleone říká: „Učiním mu nabídku, kterou nemůže odmítnout.“

Ne, že bych Tě srovnával s gangsterem, ale kdo řekne Bohu *ne*?

Vlastně spousta lidí.

Dobře, neměl jsem se ptát, ale upřímná otázka zní: Je tohle „příkaz“ od Boha? Je nám tady rozkazováno?

Ne. Jak už jsi upozornil, já nikomu nic „nepřikazuji“. Nemám to zapotřebí. Podívej se na to takhle. Pokud ti zaklepe na hlavní dveře přítel nebo milovaná osoba, přišel jsi ty k nim, nebo oni přišli k tobě?

Samozřejmě, že oni přišli za mnou.

A když otevřeš dveře a pozveš je dovnitř, je tvoje pozvání příkaz, nebo milující odpověď na to, že zaklepali na tvé dveře?

Pěkné. Moc pěkná analogie. Takže Ty říkáš, že jsme zaklepali na Tvé dveře.

Můj milý, vy jste je téměř vyrazili. Ty a polovina lidstva. Copak neslyšíš to nejhlasitější volání tvého druhu? „Pomoz nám! Někdo nám, prosím, pomozte, abychom se změnil k lepšímu.“

Ano, to slyším. Vychází to z nitra mého srdce, slyším to.

Tak proto jsem rozšířil třetí výzvu.

Ale stále jsou tací, co řeknou: Ty jsi tady Bůh, ne my. Místo toho, abys vyzýval *lidstvo*, aby se probudilo, proč to prostě neuděláš Ty?

Tak jim opakuj znovu a znovu: Úkolem Boha je dát *vám* moc, abyste uskutečnili to, co si sami přejete. Nikoliv to udělat *za vás*.

Mou rolí je dát vám svobodu a prostředky, abyste si vytvořili svou vlastní realitu, svou vlastní budoucnost, abyste dospěli k vlastnímu výsledku.

Podstatné je, abyste se udrželi v roli tvůrce.

Nikdy jsem neměl v úmyslu udělat z lidí pouze dělníky na montážní lince, aby dávali dohromady to, co jsem já

navrhl. Mým záměrem od počátku bylo vás postavit k rýsovacímu prknu, abyste přicházeli s *vlastním* designem.

Ale potom jsi na montážní lince TY a dáváš dohromady, co jsme navrhli!

Teď jsem na řadě já, abych řekl „pěkná analogie“.

Montážní linka poskytuje prostředky, s jejichž pomocí návrhář promění nápady v realitu. Avšak v tomto případě existují jistá omezení. Nebudu montovat dohromady takové součástky, abych pak vyhodil do vzduchu celou továrnu.

Samozřejmě se bavíme metaforicky.

Takže můžeme ukončit náš způsob života tady na Zemi...

... pokud si to vyberete...

... ale nemůžeme rozmontovat „montážní linku“. Můžeme ovlivnit naši místní realitu, ale nemůžeme ovlivnit celkovou realitu.

Přesně tak. Pochopil jsi to. Nyní tomu rozumíš.

Když zůstanu u Tvé metafory, tak nás vyzýváš, abychom nezakládali oheň u našeho vlastního rýsovacího prkna.

Správně. A musím zmínit, že se právě teď někteří z vás (sice malé procento, ale stále je vás dost nebezpečných sobě samým) chovají jako děti, které si hrají se zápalkami.

Ach...

Ano. Ale proto je tato doba ideální pro váš další vývoj.

Protože začínáme cítit žár?

Pěkná metafora. Zůstaňme u ní. Ano, začínáte cítit žár a stále jim z rukou můžete vzít ty zápalky.

4

Já vím, že to tak z našich činů nevypadá, ale lidé opravdu chtějí přežít. Proto voláme o pomoc. Většina lidí říká, že „přežití“ je základní instinkt.

Ve skutečnosti přežití není váš základní instinkt. Kdybyste se všichni řídili vaším základním instinktem, přežití vašeho druhu by nebylo sporné. Bylo by zaručené.

Já vím.

Základním instinktem lidstva je vyjádření opravdové podstaty každého člověka. A tou je božství. Lidskými slovy bychom to přeložili jako čistá láska. Bezpodmínečná láska, která se projevuje za každých okolností.

To je ten základní impuls, proč lidé běží do hořící budovy, když tam slyší plakat dítě.

Na nejvyšší úrovni, ve chvíli, kdy se musí učinit nejnuttější rozhodnutí, většina lidí tam prostě nestojí a nezvažuje své šance na přežití, jestliže uvnitř pláče dítě. Udělají, co je jejich pravou podstatou.